

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišveje a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **D. V. L.**
zastoupen advokátkou Mgr. Libuší Hrušovou, sídlem
Veverkova 2707/1, Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č.j. MV-78840-4/SO-2019

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 7. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č.j. MV-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

78840-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 5. 4. 2019, č.j. OAM-28957-14/DP-2018 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, že rozhodnutí obou instancí je po právní i věcné stránce správné. Žalobce je především přesvědčen o tom, že napadené rozhodnutí je nesprávné a odporující základním zásadám pro vydávání správních rozhodnutí dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Žalobce je přesvědčen o tom, že správní orgán především nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém jsou důvodné pochybnosti. Tento postup je přitom v příkrém rozporu se základními zásadami správního řízení, jelikož správní orgán má postupovat přesně naopak a má se snažit zjistit skutkový stav tak, aby žádné důvodné pochybnosti o skutkovém stavu neexistovaly, příp. svým postupem má správní orgán tyto pochybnosti odstranit. Pokud tedy správní orgán postupoval tak, jak sám uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, postupoval v rozporu se zákonem a napadené rozhodnutí je i z tohoto důvodu nezákonné. Správní orgán se dále v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání žalobce. V napadeném rozhodnutí je pouze lakonicky uvedeno, že žalobce podal odvolání, je krátce shrnuto, co bylo obsahem podaného odvolání, ovšem žádným způsobem již není odůvodněno, na základě čeho dospěl správní orgán k závěru o nedůvodnosti odvolání. Jediným vodítkem je citace zákonných ustanovení, ovšem napadené rozhodnutí zcela postrádá uvedení úvah, kterými byl správní orgán při vydávání napadeného rozhodnutí veden. Rovněž z tohoto důvodu pak žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož rozhodnutí je po formální stránce nepřezkoumatelné a zmatečné.
3. Ke skutkovým okolnostem daného případu pak žalobce uvedl následující skutečnosti. Správní orgán na základě prošetření evidenčních materiálů cizince, vyhodnocení získaných podkladů a následným prošetřováním dle § 3 správního řádu dospěl k závěru, že v daném případě u žalobce existují překážky pro prodloužení jeho pobytu v ČR. Žalobce s argumenty uvedenými v napadeném rozhodnutí nemůže souhlasit, když je přesvědčen o tom, že účel pobytu plní a nejedná se u něj o nelegální práci, resp. zaměstnání, jak se snaží správní orgán dovodit. Žalobce je podnikatel, jako podnikateli mu byl vystaven živnostenský list. Žalobce z tohoto důvodu podává nejen daňová přiznání, ale daň i hradí, stejně jako si plní i své povinnosti vůči příslušné OSSZ a zdravotní pojišťovně. Jím prováděná činnost je činností samostatnou výdělečnou, zakázky jsou u něj objednávány dle jednotlivých smluv o dílo a za provedené dílo vystavuje žalobce průběžně faktury. Stejně tak je mu pro místo jeho podnikání účtováno nájemné za pronajatý prostor. Veškeré tyto skutečnosti prokazují, že jím vykonávaná činnost je činností samostatnou, když naplňuje základní znaky samostatnosti za účelem generování zisku, který následně podléhá zdanění. Žalobce tedy tvrdí, že jím vykonávaná činnost je činností samostatnou, nejedná se o závislou práci, natož o práci nelegální, a proto žalobce plní podmínky účelu původně

uděleného povolení k pobytu. Žalobce žádným způsobem neporušuje právní předpisy ČR, plní si své povinnosti vůči státním orgánům, chová se řádně, nebyl nikdy soudně trestán, ačkoliv na území ČR žije již velmi dlouho, má zde rodinu a nezletilou dceru, která navštěvuje řádně základní školu. Žalobce rovněž uvádí, že napadené rozhodnutí, pokud by bylo dovolacím orgánem jako správné potvrzeno, bude mít pro něj mimořádně závažný následek, který pro něj takové rozhodnutí přináší, neboť dle tohoto rozhodnutí by byl nucen opustit Českou republiku, kde již získal vazby a považuje ji za svůj nový domov. Žalobce žije v ČR se svou nejbližší rodinou, a to manželkou a nezletilým dítětem, které se již v ČR narodilo a navštěvuje zde v současné době již i školské zařízení. Odloučení od nejbližší rodiny by mělo devastující vliv nejen na žalobce samotného, ale právě i na ostatní členy jeho rodiny, kteří by na území ČR zůstali sami. Žalobce si za celou dobu svého pobytu v ČR zde již vybudoval pevné vazby, bydlí se svou rodinou na sídlišti v pronajatém bytě a začlenil se již do běžného života v Čechách. Jeho povinnost vrátit se do Vietnamu by pro něj i jeho rodinu byla nepřiměřeně přísnou sankcí za to, že se v ČR snažil nalézt uplatnění. Z tohoto důvodu si žalobce dovoluje opětovně upozornit na mimořádně závažný následek, který pro něj i jeho nejbližší rodinu toto rozhodnutí přináší. Žalobce je dále rovněž toho názoru, že napadené rozhodnutí je skutečně spíše projevem formalismu, nicméně dle jeho názoru je v tomto případě třeba zvažovat pečlivě i úmysl zákonodárce, neboť následek v podobě sankce je zcela zjevně nepřiměřený ve vztahu k pochybení žalobce.

4. Vzhledem ke všem výše uvedeným argumentům a skutečnostem je žalobce toho názoru, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, jelikož při jeho vydávání nebyly zohledněny základní principy správního práva, a to především zásady týkající se zjišťování skutkového stavu věci a zásady ovlivňující náležitosti správního rozhodnutí. Dále nebyly ani správným způsobem zohledněny konkrétní okolnosti daného případu ve vztahu k náležitostem podkladů dodaných k žádosti o prodloužení pobytu.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě nejprve uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí, tudíž nebude ve stanovisku k žalobě podrobně rozváděn. Pokud jde o samotné vyjádření k žalobě, žalovaná především plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a poté uvedla, že žalobce má ve své žalobě za to, že prvoinstančním orgánem nebyl dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak ukládá § 3 správního řádu, a že je tudíž rozhodnutí nezákonné. Žalovaná s námitkou nesouhlasí a má za to, že prvoinstanční orgán zajistil dostatek důkazů a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu. Žalovaná tak při rozhodování o odvolání žalobce vycházela z podkladů, které prvoinstanční orgán shromáždil v průběhu řízení v I. stupni, přičemž za stěžejní považuje zejména dva podklady, a to protokol o výsledku žalobce, který byl sepsán dne 17. 8. 2017 v rámci řízení vedeného pod č.j. OAM-8392/TP-2017 o jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, a protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen „OIP“) ze dne 20. 6. 2018, která byla provedena ve dnech 9. 11. 2017 a 8. 1. 2018. Spisový materiál tak obsahuje řádné podklady pro závěry prvoinstančního orgánu a žalované, neboť výkon nelegální práce byl zjištěn orgánem k tomu příslušným, tj. OIP, a žalobce je na str. 26-27 protokolu o kontrole jmenovitě uveden včetně popisu zjištěných

skutečností. Odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu i žalované jsou v souladu s obsahem spisového materiálu. Pokud měl žalobce za to, že se prvoinstanční orgán nedostatečně vypořádal s otázkou skutkového stavu, měl v řízení navrhnout doplnění dokazování. Žalobce byl v rámci řízení seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, ale nenavrhoval žádné doplnění dokazování, a to ani v rámci odvolacího řízení. Žalovaná má tedy zjištění prvoinstančního orgánu za správné a úplné a podklady, ze kterých při rozhodování vycházela, považuje za dostatečné.

6. Žalovaná pokračovala konstatováním, že žalobce dále považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a zmatečné z důvodu absence úvah, které vedly k vydání rozhodnutí, a z důvodu nedostatečného vypořádání se s námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaná má za to, že v napadeném rozhodnutí dostatečně poukázala na důkazy, z nichž při rozhodování vycházel prvoinstanční orgán i žalovaná, jaké závěry z nich učinila a jaké důsledky pak tyto závěry měly na konečné rozhodnutí. Žalovaná dále uvedla, že žalobce v odvolání pouze namítal, že jeho činnost je činností samostatnou, neboť mu byl vystaven živnostenský list, podává daňová přiznání, hradí daně, plní své povinnosti vůči Okresní správě sociálního zabezpečení a zdravotní pojišťovně, a že provádí samostatnou výdělečnou činnost na základě smluv o dílo. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí reaguje jak na uzavírané smlouvy o dílo, které mají dle jejího názoru pouze zastřít skutečnou povahu vykonávané činnosti žalobce, tak i na formální zapsání žalobce v živnostenském rejstříku, které dle názoru žalované neznámá, že podnikatelská činnost je skutečně realizována. Žalobce dále namítal nemožnost využití protokolu o výsledku z jiného řízení jakožto důkazního prostředku, což žalovaná v rozhodnutí vyvrátila, a poslední námitku žalobce směřoval na posouzení přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k dopadům do jeho soukromého a rodinného života a i této námitce se žalovaná v rozhodnutí věnovala. Žalovaná tedy nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné či zmatečné.
7. Dále žalovaná uvedla, že žalobce v žalobě (obdobně jako v odvolání) dále namítá, že jím vykonávaná činnost je činností samostatně výdělečně činnou, neboť mu byl vystaven živnostenský list, podává daňová přiznání, hradí daně a uzavírá smlouvy o dílo. Žalovaná v této věci odkazuje na napadené rozhodnutí a opakuje, že tyto formální snahy o zastření skutečné povahy činnosti žalobce neprokazují reálný výkon podnikatelské činnosti. Žalovaná je toho názoru, že výkon závislé práce žalobcem byl dostatečně prokázán protokolem o kontrole OIP ze dne 20. 6. 2018 a protokolem o výsledku žalobce ze dne 17. 8. 2017, přičemž o samostatnosti vykonávané práce nesvědčí zapsání žalobce v živnostenském rejstříku, ani skutečnost, že odvádí platby pojistného či daní jako osoba samostatně výdělečně činná.
8. Žalobce ve své žalobě rovněž popisoval svůj rodinný stav a důsledky, které by pro něj zamítavé rozhodnutí mělo. K tomu žalovaná uvedla, že vypořádání prvoinstančního orgánu s přiměřeností dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života v prvoinstančním rozhodnutí považuje za dostatečné. Žalovaná stejně jako prvoinstanční orgán shledává napadené rozhodnutí vzhledem k důvodům jeho vydání přiměřeným ve vztahu k dopadům do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce již od roku 2010 soustavně obchází právní předpisy České republiky tím, že místo výkonu samostatné výdělečné činnosti, k níž mu byl pobyt na území České republiky povolen, vykonává závislou práci bez příslušného oprávnění. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je projevem formalismu a že sankce je zcela zjevně nepřiměřená ve vztahu k jeho pochybení. Žalovaná poukazuje na skutečnost, že se v

dané věci nejedná o sankci, nýbrž o negativní rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o prodloužení nenárokového pobytového oprávnění, a přestože je nutno uznat, že se o zásah do rodinného života jednoznačně jedná, je dle názoru žalované tento zásah přiměřený důvodům rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Žalovaná rovněž nesouhlasí s námitkou žalobce, že se jedná o formalismus, neboť výkon nelegální práce byl konstatován OIP v protokolu o kontrole ze dne 20. 6. 2018 a prvoinstanční orgán by postupoval v rozporu se zákonem, kdyby při svém rozhodování toto zjištění pominul a prodloužil pobyt za účelem podnikání, přestože bylo OIP konstatováno, že cizinec neplní účel pobytu, nýbrž vykonává nelegální práci.

9. Závěrem žalovaná shrnula, že je toho názoru, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení, a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. Jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná se ztotožňuje s názorem prvoinstančního orgánu, který přistoupil k zamítnutí žádosti a neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. Soud se předně neztotožňuje s námitkami žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
13. Žalovaná konstatovala obsah žalobcova odvolání na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela ve shodě s jeho skutečným obsahem.
14. Na stranách 5 až 8 se pak, i při ztotožnění se se závěry uvedenými v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, žalovaná odvolacími námitkami žalobce vypořádala. Zabývala jak otázkou dostatečně zjištěného skutkového stavu, tj. zejména obsahem výpovědi žalobce a protokolem Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj ze dne 20. 6. 2018 i žalobcem odkazovanými skutečnostmi (zapsání žalobce v živnostenském rejstříku a další jím uváděné listiny), se závěrem o „výkonu závislé práce“, tak otázkou „*přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce*“.
15. Pokud jde o námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu, ani tyto nelze shledat důvodnými.
16. Skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně a skýtá oporu pro závěr správních orgánů o

„*dlouhodobém výkonu závislé práce*“ namísto povoleného pobytu za účelem podnikání.

17. Správní orgány nijak nepochybily, když vycházely z výpovědi žalobce a protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj ze dne 20. 6. 2018. Výpověď žalobce je pro správní orgán bezprostředním zdrojem informací. Bylo zcela na žalobci, jakou skutkovou verzi reality správním orgánům předestře. Skutečnosti, které žalobce uvedl, však nesvědčí pro výkon podnikání, nýbrž zcela v souladu se závěry Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj pro „*výkonu závislé práce*“. Dokládá jej zejména činnost ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, jednání jménem zaměstnavatele, podle jeho pokynů a na základě osobního výkonu.
18. Nedůvodnými jsou i námitky žalobce o nesprávném vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
19. Žalovaný se touto otázkou zabýval na straně 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí, prvoinstanční orgán pak podrobně na stranách 8 a 9 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
20. Byl-li žalobci a jeho rodině přiznán pobytový status, je logické, že změní-li se situace, pobytový status žalobci prodloužen nebude, rodina se vrátí zpět do své vlasti. Vytvoření „*dočasných vazeb*“ na území České republiky proto nemůže být samo o sobě důvodem pro to, aby pobytový status žalobce na území České republiky trval. Nelze v nich totiž spatřovat natolik mimořádnou okolnost, pro kterou by bylo nutné považovat správní rozhodnutí za nepřiměřené. Situace žalobce se tak nijak nevymyká obdobným situacím jiných cizinců.
21. Dlužno doplnit, že v nyní souzené věci to byl žalobce, kdo se dlouhou dobu dopouštěl „*výkonu závislé práce*“ namísto povoleného pobytu „*za účelem podnikání*“, tudíž důsledky jeho jednání jsou přičitatelné jemu samému. Jak podotkl prvoinstanční správní orgán, „*rodinní příslušníci nacházející se na území České republiky jsou státními příslušníky Vietnamu*“. Rozhodne-li se žalobce ponechat část své rodiny na území České republiky, musí nést i důsledky tohoto svého rozhodnutí, které se projeví právě v omezeném přímém osobním kontaktu se svojí rodinou.

VI.

Rozhodnutí soudu

22. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

23. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

24. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve

věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. července 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu